

Γέρων Σάββας Γρηγοριάτης († 1909-1977). Μέρος Δ', τελευταίο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

troj5
The page not found or type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Μια άλλη φορά ήμασταν στην κεντρική εκκλησία, και ετελείτο η αγρυπνία του Τιμίου Σταυρού. Ήταν η τελευταία για τον π. Σαββα. Την ώρα που έβγαζε ο Ιερέας τον Δισκο με το Τιμιο Σταυρό, ένας δαίνομας έτρεχε εναερίως προς την έξοδο. Καθόμουν δίπλα στον Γερο Σαββα και δείχνοντας με το χέρι του, μου έλεγε: «Κυττα κύττα πως τρέχει ένας δαίμονας φοβισμένος προς τα έξω».

Λογω της αγραμματοσύνης του και της φυσικής τραχύτητος του χαρακτήρος του, ίσως εστενοχωρούσε αδελφούς, αλλά όπως μου έλεγε, δεν είχε την πρόθεσι να λυπήση κανέναν. » Ολους τούς συγχωρώ και ο Θεός να τούς συγχωρήση», μου έλεγε συχνά.

Μαζί του περνούσα πολλές στιγμές. Στα τελευταία του μου έλεγε• «παρά τις αμαρτίες μου με εβοήθησε ο Θεός και δεν εσπίλωσα το Σχήμα μου. Ο,τι είμαι το χρωστάω στην Παναγία μας.

Πατερ Σαββα, η Παναγία δεν σε άφησε να χαθής. Από μικρό παιδί σε προστάτευσε.

Θελοντας κάθε φορά να ειπή κάτι δεν το κατώρθωνε, διότι τον έπνιγαν τα δάκρυα της ευγνωμοσύνης του προς την Αγνή Θεομήτορα.

-Παιδί μου, Δ. αν πεθάνω αυτόν τον Σταυρό που φορώ με το Τιμιο Ξυλο να τον πάρης εσύ. Στον δίνω για ευλογία. Και αν εύρω παρρησία ενώπιον του Θεού, θα τον παρακαλέσω γι όλους σας.

Επί 49 χρόνια δεν βγήκε καμιά φορά έξω στον κόσμο, ούτε για υποθέσεις της Μονής, ούτε για θεραπείες και φάρματα. Γιατρούς του είχε την Αγίαν Αναστασία, και τον Αγιον Νικόλαον καπετάνιο στα πολυήμερα θαλασσινά ταξίδια του. Με εντολή όμως του Ηγουμένου της Μονής π. Γεωργίου μετέβη, μετά από ημιπληγία που υπέστη, στην Θεσσαλονίκη. Όταν επέστρεψε μου μιλούσε με πολύ θαυμασμό για τα αυτοκίνητα που είδε, τα υψηλα κτίρια και τ άλλα αξιοθέατα του συγχρόνου

ανθρώπου έργα.

Η Αγία Αναστασία η Ρωμαία, συνηθίζει, όπως λένε οι παλαιοί Πατέρες, να παίρνη κάποιον πριν η μετά την πανήγυρίν της που τελείται στις 29 Οκτωβρίου εκάστου έτους. Την προηγούμενη χρονιά, 1976 επήρε δύο ημέρες μετά την πανήγυρί της τον οσιώτατον Μοναχό π. Δημήτριο. Την χρονιά αυτή, 1977, ήλθε να μας πάρη τον Γερο Σαββα. Είχε υποστεί εγκεφαλικό επεισόδιο πριν 15 ημέρες, και την επομένη της πανηγύρεώς της, στις 30 του μηνός Οκτωβρίου 1977 έφυγε η ψυχή του με συνοδό την Προστάτιδα Αγία μας προς τα Ουράνια Σκηνώματα του Δημιουργού.

Ποσο αθόρυβα και απροειδοποίητα έφυγε από κοντα μας! Δεν προλάβαμε να ανταλλάξουμε τις μεταξύ μας συγχωρητικές ευχές και μετάνοιες. Ηλθε το πρωί στην εκκλησία. Στον Εσπερινό βλέπουμε τα καθυστερή. Ηταν η τελευταία φορά που δεν ήταν στην ώρα του από την αρχή της ακολουθίας. Επήγε ένας αδελφός μας από τούς νέους, ο π. Συμεών, να ιδή τι κάνει. Τον ευρήκε ξαπλωμένον στο κρεβάτι του να έχη πάρη τον ύπνο του δικαίου.

Δεν εκούρασε κανέναν, ούτε νοσοκόμους, ούτε άλλους αδελφούς, διότι μέχρι την τελευταία του ημέρα συμμετείχε στην εκκλησία και στην τράπεζα της Μονής. Μακάρι και εμείς να αξιωθούμε αυτού του ανωδύνου και μακαρίου τέλους με την παράκλησι στον Θεο να μη κουράσουμε κανέναν αδελφό.

Είθε με τις προσευχές σου, αδελφέ πάτερ Σαββα, η Παναγία να σκέπη την Αδελφότητά μας και να ετοιμάζη και σ' έμᾶς τόπο αναπαύσεως, όταν έλθη η ευλογημένη ώρα της αναχωρήσεώς μας απ' αυτόν τον ψεύτικο κόσμο.

Αιωνία σου η μνήμη, αξιομακάριστε αδελφέ μας πάτερ Σαββα.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr